

РЕШЕНИЕ

№ 1136

гр. София, 23.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **136** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на А. А. Д. срещу Решение от 03.12.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, по НАХД № 5158/2020 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-004860/24.03.2020 г. на Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 179, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 5, предложение Първо и Второ във връзка с чл. 6, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП поради съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице. Съдът е възприел превратно и едностранно осъществилата се фактическа обстановка, като не е изследвал в пълнота събрания по делото доказателствен материал. Касаторът е съобразил поведението си с пътните знаци и маркировка, навлязъл е бавно в кръстовището, след като е изчакал да го пуснат в двете посоки, но не е имал никаква видимост към лявата лента на платното, от където е дошъл автомобилът, движещ се с

огромна скорост и който го е ударил. Не било изследвано противоправното поведение на водача на другия автомобил. Движението на последния по път с предимство не го освобождавало от задължението да следи случващото се на пътното платно и по пътя, по който му предстои да пресече. Претендира направените разноси за двете съдебни инстанции.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 28.02.2020 г. около 13:00 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към [улица], А. А. Д. управлявал лек автомобил „О. Ф.“ с ДК [рег.номер на МПС] . На кръстовището с [улица] при наличието на пътен знак „Б1“ не пропуска и реализира пътно-транспортно произшествие /ПТП/ с движещия се по пътя с предимство лек автомобил БМВ с ДК [рег.номер на МПС] . За извършеното нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДВП е съставен акт № 32513/28.02.2020 г. Постъпили са възражения в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Въз основа на акта е издадено оспореното в настоящото производство НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДВП във връзка със Заповед № 81213-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение.

По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на деянието. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 6 от ЗАНН: описание на нарушението, датата и мястото на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законната разпоредба, която е нарушена виновно. Налице е пълно съответствие между отразената в АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в НП. Нарушението е резултатно, като за осъществяването му е необходимо настъпването на определен противоправен резултат, а именно – реализиране на ПТП. В административнонаказателното производство не са допуснати съществени

процесуални нарушения, препятстващи правото на защита на наказаното лице – да участва активно във воденото срещу него производство, като представи доказателства и направи доказателствени искания в ущърб на насочената срещу него обвинителна теза.

Съгласно чл. 179, ал. 2 ЗДвП „който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление“. В конкретния случай липсват твърдения, че осъщественото деяние е съставомерно по смисъла на чл. 9, ал. 1 НК. Разпоредбата на чл. 179, ал. 2 ЗДвП препраща към ал. 1, в чиято т. 5, предложение Първо и Второ ЗДвП е разписана хипотеза, фактическият състав на която ако се осъществи при кумулативно осъществяване на ПТП, обуславя налагането на административно наказание във вид и размер по ал. 2 на чл. 179 ЗДвП. Съгласно чл. 179, ал. 1, т. 5, предложение Първо и Второ ЗДвП се налага глоба на лицето, което не спазва предписанието на пътните знаци и пътната маркировка, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението. Съгласно чл. 6, т. 1 във връзка с § 6, т. 28 ДР на ЗДвП участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. В случая не само е създадена непосредствена опасност за движението по смисъла на чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП, а и е реализирано ПТП по смисъла на чл. 179, ал. 2 ЗДвП. Правилно административнонаказващият орган е възприел, че са се осъществили всички елементи от фактическия състав на нарушението – при управление на лек автомобил водачът при наличие на пътен знак Б1 не пропуска и реализира ПТП с движещия се по пътя с предимство от ляво, обозначен с пътен знак Б3, автомобил. Съгласно чл. 45, ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗДвП пътен знак Б1 означава „Пропусни движещите се по пътя с предимство!“, а пътен знак Б3 – „Път с предимство“. Спор по отношение на поставените знаци и регулирането на движението по [улица], с посока от [улица]към [улица], и по самия [улица]няма. Горното е отразено в собственоръчно попълнените декларации от участниците в ПТП, скицата, от която се установява механизмът на ПТП, и протоколът за него с отразена схема. Д. е поставил подписа си върху така цитираните документи, удостоверяващи реализираното ПТП в резултат на неспазване на пътен знак, който изрично указва „Пропусни движещите се по пътя с предимство!“. Ирелевантни са твърденията на касатора, че с поведението си, като не намалил скоростта на движение и не е съобразил пътната маркировка, водачът на другия автомобил е довел до реализирането на ПТП. Дори и да се установи противоправност на деянието и съпричиняване на ПТП от водача на лекия автомобил „БМВ“, то следва да се има предвид, че тези обстоятелства биха се изследвали в хода на друго административнонаказателно производство срещу последния. Изцяло се споделят мотивите, изложени в оспорения съдебен акт, че преди да премине водачът на автомобила е длъжен да се убеди и да направи всичко възможно и да осигури предимство на движещия се в една от колоните лек автомобил, така че да предотврати възникването на ПТП. По делото спор, че касаторът се е движел по път без предимство, навлизайки в път с предимство, няма. Когато при подобно движение се осъществи и другият релевантен факт - ПТП, се обуславя и ангажиране отговорността на лицето, което с поведението си го е причинило /§ 6, т. 27 ДР ЗДвП/. Следователно, независимо от скоростта, с която се е движел – „бавно и внимателно“, и това, че е

спрял на съответния пътен знак, каквито доводи излага, водачът на автомобил е бил длъжен да пропусне движещите се по пътя с предимство автомобили. Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението си А. А. Д. е осъществил състава на нарушението по чл. 6, т. 1 от ЗДВП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 5, предложение Първо и Второ от ЗДВП. Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

В тази връзка искането на касатора за присъждане на разноски се оставя без уважение. Разноски не се присъждат и в полза на ответника по касация поради липсата на изразена воля за това.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.12.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, по НАХД № 5158/2020 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: